

Ved Fru Olga Hoffmann-Canitz.

HENRIETTE SKRAM,
tidligere Overlærerinde ved N. Zahles Skole,
fylder 80 Aar.

DA Henriette Skram i 1913 trak sig tilbage fra sin Virksomhed som Overlærerinde ved Frøken Zahles Skole, skrev Bertha Hahn i den Anledning i »Kvindernes Blad« en overordentlig smuk og forstaaende Artikel, som hun sluttede saaledes:

»Alle Henriette Skrams Venner vil ønske hende en

fredet, endnu virksom Aftenstund, over hvilken Minder, Tak og Haab vil kaste et gyldent Skær, som naar Aften og Morgen mødes i den lyse Skærsommertid.»

Vennernes gode Ønsker gik i Opfyldelse. Paa sin 80 Aars Fødselsdag er Henriette Skram saa aandsfrisk, interesseret og levende som nogen Sinde: Ordene flyder stadig lige let fra hendes Læber, og de Artikler, hun med Mellemrum skriver til vore faa pædagogiske Tidsskrifter, er lige lodige af Indhold, lige klare og lige smuktformede.

Underligt er det, at hun, der i sine yngre Aar var saa svagelig og har gennemgaaet saa store og farlige Operationer, at hun med en saa forbløffende Ungdommelighed nu fejrer sin 80 Aars Fødselsdag, endnu stædigt at skue med Slægtens kraftige, markerede Profil, de smukke Hænder og det kloge Smil.

Fra hele Landet, fra Sønderjylland, der staar hendes Hjerte saa nær, fra Ældre og Yngre vil milde Tanker samle sig om Henriette Skram paa hendes Højtidsdag, i Tak for hvad hun skænkede hver én af den Ungdom, hun viede sit Liv og sine Kræfter. — Opdraget i Nathalie Zahles Hjem gled hun, kun 15 Aar gammel, ganske umærkelig fra Elev over til Lærerinde; hun blev én af Skolens allerbedste, navnlig var hun en fortræffelig, aandfuld og fængslende Historielærer, som hun i det Hele havde sjældne pædagogiske Evner og elskede Børn, baade »de bitte« og Backfischene og Artiumspigerne. Myndig var hun, men retfærdig; behersket i sin ydre Form, men varmhjertet og forstaaende; aldrig smaalig — hverken overfor Børnene eller det efterhaanden meget store Lærerspersonale. Saa elsket var hun af alle paa Skolen, at man, da hun fyldte 70, bad om Tilladelse til at lade hende male og Billedet ophænge i Festsalen, fra hvis Væg hendes Øjne stadig følger Arbejdet i den Skole, der var Midtpunktet i hendes Liv i over et halvt Aarhundrede.

Sit Otium har Frøken Skram benyttet bl. a. til at skrive. Man vil erindre baade Bogen om Frøken Zahle og Bogen om Frøken Barner, forskellige Artikler i »Vor Ungdom«, i »Bog og Naal« og i »Gads Magasin«, hvor hun i 1917 skrev en Artikel om *Luisa Tauber*, den sid-

ste Skolelærerinde i Sønderjylland, o. fl. a. »Bogen om Skolen« er derimod ikke Offentligheden bekendt, da den er trykt som Manuskript, netop fordi den kun har Bud til en speciel Kreds.

Maatte den sidste Del af Henriette Skrams Livsaften blive saa lys og blid, som vi alle ønsker det!

O. H.

INGEBORG RAUNKIÆR,

f. 1863 † 1921.

MED Vemod vil Ingeborg Raunkiærs Venner have modtaget Meddelelsen om hendes Død, men ogsaa kun med Vemod. Thi alle følte vist, at med Tabet af hendes eneste, elskede Son, den unge Videnskabsmand og Opdagelsesrejsende Barclay Raunkiær, var det gaet i Stykker for hende, der gjorde Livet værd at leve.

Et betydeligt Menneske, en skarp Iagttagere, en ejendommeligt, rellinet og overlegen Karakter var Ingeborg Raunkiær, lodig og trofast. Sjælden og kun med lange Mellemrum lod hendes Røst, men altid var den værd at høre; betydeligst af hendes Bøger er vel nok »Mand og Kvinde«, der udkom anonym 1909 og vakte stor Opsigt. Den tryktes i flere Oplag — vistnok seks eller syv — og betegnende nok troede man i Almindelighed, at den var skrevet af en Mand.

Fru Raunkiær var Jyde, sejt og dyb og alvorlig som Jyllands Børn som oftest er, prægede af Heden og Bakkerne og Havet. Hun havde levet lang Tid i Vestindien og elskede disse Øer; Tabet af dem gik hende da ogsaa meget nær.

Hun var af dem, Livet ikke var blid imod, men som til Gengæld saa ogsaa fik Guldskeer over sig efter Lutringen.

Hendes Venner vil mindes hende længe.

FRANCISKA GAD.

SOM et Lyn fra en klar Himmel kom Meddelelsen om Frøken Franciska Gads Død. I mange Aar Medindehaver af det ansete Atelier »Kgl. Hoffotograf Julie Laurberg & Gad«, hvor hun var paa Færde tid-

lig og silde, straalende smuk og elskværdig, enestaaende dygtig paa sit specielle Omraade: at faa det ejendommelige frem hos hvert enkelt Barn, erhvervede hun sig ligesaa mange Venner, som det fornemme Atelier tæller Kunder.

En heftig Lungebetændelse har revet hende bort midt i Arbejdet; bort fra hendes trofaste Kompagnon og Husfælle, fra Slægt og Venner og disses smaa og store Børn, der forgudede den smukke, livlige »Tante« med de dejlige, mørke Øjne og det varme Smil; fra alle de unge Assistentter, der som en Flok forskræmte Duer stod dér saa raadville og bedrøvede og kun vidste ét at sige:

»Der kan aldrig skrives smukt nok om vor kære, kære Frøken Gad.«

Som det varmhjertede Menneske, den udprægede Personlighed, den trofaste Kammerat og forstaaende Foresatte vil Savnet og Mindet leve efter hende.

O. H.

TIL MODELOPVISNING I MAGASIN DU NORD.

DANSKE Damer er ikke helt almindelige — heldigvis! Allermindst hvad Moden angaar. De ikke alene skal have en vis Tid til acceptere et »sidste Skrig«, helst kigge paa det en lille Sæson eller to, allerhelst se et Par Skuespillerinder lancere Idéen fra Scenen eller en anerkendt Skonhed bære den frem ved et Væddeløb eller en Velgørenhedsfest. Og saa kan de endda — alle Solemærker tiltrods — lade en Mode falde, selv om hele den civiliserede Verden fra London til Capetown stønner under dens Mareridt, eller — hvis de endelig forelsker sig i en Facon eller en Farve — klamre sig til den i aarevis, bære den i Tide og Utide, Morgen, Middag og Aften, paa Torvet og i Teatret, i Julesnevej og tropisk Hede; tænk blot paa de hvide Ræve, Strandhatterne, de udringede Ruskindssko o. m. a.

Det er derfor alt andet end misundelsesværdigt som Afdelingschef for et Stormagasin at skulle hente Modeller hjem fra Udlandet, og man forstaaer, at de Herrer kan faa Lyst til at sende et Par Prøveballoner op, d. v. s. præsentere de erhvervede Herligheder for en lille snæver Kreds af Sagkyndige, saadan som Hr. Lund og Hr. Gjøvdal fornylig gjorde i Magasin du Nord ved en lille Séance for Pressens Damer.

Syntes vi om de indkøbte Herligheder? Mener vi, de vil falde i de danske Damers Smag? Tør vi fastslaa »Skrigene« som det, der vil præge den kommende Sæson? Tør vi — paa Basis af, hvad vi saa — paatage os at være Pegepind og Raadgiver? Var vi kort sagt tilfredse? Det var Spørgsmaalene, der indirekte rettedes til os, og som de Evadotre, vi er, lod vi os bedaare og siger hermed god for Modens Vinteridéer.

Men det skal straks siges, at mange af de baade smaa og store, overdaadige og enkle Toiletter, skyldtes Magasins egen Troldmand, Hr. Duur, der ikke alene baade kan tegne og komponere og faa andre til at udføre sine Idéer, men som ejer denne sjette Sans, der faar ham til at gribe og forme Moder, der passer for danske Damer.

»Sort, sort og atter sort!« lyder Hr. Lunds manende Røst: »sort alene, sort sammen med hvidt, sort med en Anelse af noget stærkt og straalende som »jade«, Citron, Svøvl o. l. »Men dog ikke alene sort?« »Nej, lilla er mægtig fremme, fra lyseste Mauve til dybeste Eminence, Fuchsia i alle Shatteringer. Og saa »bleu Madeleine«, der nærmest er en lidt blaalig Reseda og uhyre populær i Paris.«

»Faconerne?«

»Lidt længere, lidt videre, langtaillerede, med bredt Bælte om Hofterne, Ryggen posende, Udkæringen — den saakaldte Engleform — i en Tværlinje fra Skulder til Skulder, lige oven over »Saltkarrene«; Ærmerne lan-